

El drac de la fàbrica de fum

Cada matí, una cua negra sortia de la xemeneia de la fàbrica de Vallfosc. S'enroscava al voltant del campanar i deixava una olor amarga als carrers.

—És el Drac del Fum —deien els adults—. Sempre ha viscut aquí.

La fàbrica donava feina a mig poble. Fabricava rajoles, escalfava l'escola i mantenia obertes moltes botigues. Per això ningú no volia parlar gaire del cel gris.

La Joana, en Malik, l'Oriol i la Ruth van decidir buscar el drac. Van entrar per una finestra trencada i van seguir unes petjades de sutge fins a la sala de les calderes.

Allà van trobar una criatura enorme encadenada a un forn. Tenia escates grises i uns ulls cansats.

—Així que ets tu qui embruta el cel! —va dir l'Oriol.

El drac va tossir una boira negra.

—Jo només cremo el que em donen.

Al seu costat hi havia una muntanya de carbó. Cada vegada que les màquines demanaven escalfor, una cadena obligava el drac a empassar-ne una palada.

—Per què no marxes? —va preguntar la Ruth.

—Si deixo de bufar de cop, els forns es refredaran, la calefacció s'aturarà i moltes famílies es quedaran sense feina.

La resposta no era tan senzilla com derrotar un monstre.

La colla va parlar amb els treballadors. Alguns tenien por que tanquessin la fàbrica. D'altres feia anys que tossien. La directora assegurava que canviar-ho tot seria massa car.

—I canviar-ho a poc a poc? —va proposar la Joana.

Van fer un pla amb l'escola tècnica del poble. Primer van reparar les finestres i les canonades perquè no s'escapés l'escalfor. Van cobrir el magatzem amb plaques solars. Van aprofitar restes de fusta que abans es llençaven i van instal·lar un forn que necessitava menys temperatura.

Cada millora treia una baula de la cadena.

El drac va començar a menjar menys carbó. Les escates se li van tornar marrons i després verdes. Del nas ja no li sortia fum, sinó una bafarada blanca com la d'un matí d'hivern.

Encara faltava molt. No totes les màquines es podien canviar de seguida. Algunes decisions costaven diners i provocaven discussions. Però ara, a l'entrada de la fàbrica, hi havia un marcador que mostrava quant fum s'havia evitat i què faltava per fer.

El dia que va caure l'última baula, el drac va sortir al pati.

—Ets lliure —va dir en Malik.

La criatura va estirar les ales, però no va marxar. Va ajudar a coure les rajoles amb una flama petita, alimentada per l'energia que la fàbrica podia produir sense ennegrir el cel.

Vallfosc va trigar anys a recuperar el blau. Quan finalment van veure la primera posta de sol completa, ningú no va dir que havien vençut el drac.

Havien après a deixar d'alimentar-lo amb allò que també els feia mal a ells.